

Sajószentpéteren 1939-ben (becsült adatok alapján) mintegy 600 zsidó származású honfitársunk élt. Ez a lakosság 11.9%-a volt. A társadalmi munkamegosztás szerkezetében, mint önálló kereskedők, ipari tisztviselők, bankszakemberek, vállalkozók, gyógyszerészek, valamint ügyvédek és orvosok tevékenykedtek. Az egykori zsinagóga (ma Harica Panzió) falán felavatták azt az emléktáblát április 23-án, amely a holokauszt idején elhurcolt sajószentpéteri zsidóknak állít emléket.

Az értelmiségi pályákon részvételüket erősen meghatározta az a tény, hogy az állandó tanulás, az önképzés a helyi zsidó közösség számára erkölcsi kötelesség volt. A városunkban élő zsidók vallásukat és szokásaikat megtartva közmegebecsülésnek örvendtek a teljes lakosság körében. Közülük került ki a körorvos, a fogorvos, a gyógyszerész, az ügyvéd és a kereskedelmi egységek nagy része is az ő tulajdonuk volt. Az üvegyár gazdasági igazgatója is zsidó származású volt. Az idősebb lakosokat még most is kellemes emlékek fűzik az egykori zsidó lakosokhoz. Impozáns zsinagógájuk a város központjában épült. A vallási előírásoknak megfelelően vízparton, tiszta helyen, az adott környezet legmagasabb pontján. Mellette állt a rituális fürdő. A második világháború, illetve az azt megelőző évek a zsidó származású péteri lakosok számának nagyarányú csökkentéséhez vezetett. Sokan elmenekültek a biztos halál elől, még többen elpusztultak a haláltáborokban és a harcmezőkön. Az üresen maradt zsidó lakások gazdátlanul, betört ablakkal, több évig vádló bizonyítékai voltak az esztelen pusztításnak. Az újjáépítés éveiben a még felhasználható

épületeket bérbe adták vagy állami tulajdonba kerültek. Az utókor számára kötelesség megőrizni azon honfitársak emlékét, akik alkotó részesei voltak Sajószentpéter történetének, és akik sokat tettek a település fejlődéséért. A közmegebecsülés most is megilleti őket. E gondolatok jegyében avattál fel az örök mementóul szolgáló gránit táblát, majd helyezték el az emlékezés köveit.

